

S A M H O L L A N D

DE

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Sam Holland
Oorspronkelijke titel: *The Twenty*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: HarperCollins UK
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock
Foto auteur: © James Robinson
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1289 6
ISBN 978 94 027 6894 7 (e-book)
NUR 305
Eerste druk augustus 2023

Sam Holland asserts the moral right to be identified as the author of this work

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Het eerste waarvan hij zich bewust wordt, is koud beton onder zijn blote voeten, gruis tussen zijn tenen. Het is donker. Zo donker.

Hij beweegt zijn hoofd. Alles draait. Hij knippert met zijn ogen. Lijnen, hoeken, de rand van een tafel worden zichtbaar; vage vormen in het duister.

Hij is gedesoriënteerd. Hij is dizzy; hij probeert diep in te ademen, maar er zit iets over zijn mond. Kleverig, verstikkend. Hij wil voelen wat het is, en zijn lichaam verstrakt wanneer zijn handen niet bewegen. Niet kunnen bewegen. Hij rukt aan ze. Zijn ademhaling wordt gejaagder.

Zijn benen idem dito: stevig vastgemaakt. Hij zit rechtop, dit moet een stoel zijn. Maar zijn voeten zijn ijskoud, zijn schoenen en sokken zijn uit. De lucht is vochtig. Koude nevel kruipt onder zijn shirt, trekt in zijn huid, doet hem rillen.

Er is een bonkend gevoel in zijn voorhoofd, een *boem-boem* op het ritme van zijn overspannen hartslag. Maar verder niets. Geen andere pijn.

Wat is er gebeurd? Hoe is hij hier beland? Denk. Dénk. Maar er komt niets. Alleen duisternis, alleen paniek. Nu begint hij sterretjes te zien; er komt niet genoeg zuurstof binnen. Hij dwingt zichzelf te stoppen, zich te concentreren op zijn ademhaling. Zoals hem is geleerd. Zes tellen in. Zes tellen uit. Met horten en stoten, door zijn neus. Te snel. Werkt niet. Hij probeert het opnieuw, doet zijn ogen dicht, telt langzaam.

Zijn hartslag daalt, zijn ademhaling kalmeert. Als hij dit doet, als hij rustig blijft, komt het goed. Zeker weten.

Maar dan voelt hij het. Zijn hand trekt, daar zit iets. Daar zit iets

ín. Koud, hard metaal. Hij wriemelt met zijn vingers en probeert niet stil te staan bij wat er door hem heen gaat. Daar heb je het weer. Een in zijn hand, een in beide handen. O, god. Nee. Née.

En zijn voeten. Daar ook. Dat gevoel vergeet je nooit. Het vreemde voorwerp dat door zijn huid prikt, in zijn ader zit. Hij voelt de vertrouwde paniek opkomen. Het beven. Het zweten.

Niet buiten westen raken, draagt hij zichzelf op. Niet nu. Niet hier. Niet doen. Want wie weet wat er dan gebeurt.

Maar hij wordt licht in het hoofd, het bloed trekt eruit. Het weinige dat hij kan zien in de ruimte vervaagt.

En vlak voordat hij bewusteloos raakt, hoort hij voetstappen. Een knop die wordt omgedraaid. En een deur die opengaat.

DAG 1
ZATERDAG

Hoofdstuk 1

Het is laat. De bar is al vol wanneer hij aankomt. Hij baant zich een weg door de menigte naar een plek achterin, drukt zich tegen de muur. Het is lawaaierig, druk. Precies zoals hij het graag heeft. Hij kan anoniem zijn; niemand besteedt aandacht aan hem. Hij gaat op in de achtergrond van vergelijkbaar geklede mannen.

Hij observeert, bierflesje aan zijn lippen: brallerige gasten aan de bar, dronkenlappen die elkaar verrot schelden, een groep meiden op vrijgezellenavond, schor en straalbezopen. Met elkaar tonen ze het lelijkste van de maatschappij.

Een blondine wankelt naar de toiletten. Kort rokje, trouwring – de man die haar verlekkerd nakijkt is vast niet háár man. Aan de andere kant van de bar staat een dealer onrustig te wiebelen. Hij is aangesproken door iemand anders, een blik in de rondte, dan een snelle transactie – een vingerknip en geld dat in zijn zak wordt gestoken in ruil voor een nachtelijke roes. Nog iemand op zoek naar vergetelheid.

Hij let op de kleinste details; zo slaat hij zich door het leven. Hij neemt een slok van zijn biertje. Hij onderdrukt de neiging om in te grijpen, daarvoor is hij hier vanavond niet.

Zijn ogen scannen de ruimte. Iets anders valt hem op, iets waarop zijn blik blijft rusten. Een zwart-wit uniform waar ruimte omheen ontstaat wanneer hij naar voren stapt. De agent vangt zijn blik, waarna hij zijn mond laat zakken om in de walkietalkie op zijn schouder te praten.

Hij wacht, drinkt zijn biertje op. Een andere man komt binnen. Een grote gast, in burger, overhemd strakgespannen over zijn buik. De man wijst. Hij zucht, schikt zich in zijn lot. Het was te mooi om waar te zijn. Weer een avond naar de knoppen.

De man werkt zich door de menigte naar hem toe. Hij blijft naast hem staan. 'Hoeveel heb je op?' vraagt hij, wijzend naar het flesje.

'Niet genoeg. Dacht dat jij op huwelijksreis was?'

'Terugvlucht was vanochtend.' De man fronst. 'Ik had mijn telefoon uit moeten laten. Ik moest jou halen van Marsh.'

'Had je niet kunnen bellen, Jamie?'

'Geen ontvangst hier. Dat weet jij ook, baas.'

Hij knikt traag. Natuurlijk weet hij dat. Zaterdagavond, hij wilde niet gestoord worden. Uitgeklokt, andere rechercheurs oproepbaar. Waarom hebben ze hem nodig?

Maar zijn onderbuikgevoel weet waarom. Iets ernstigs. Iets ongevoons. Hij zet het lege flesje op een tafel en loopt achter zijn rechercheur aan de bar uit.

'Inspecteur Adam Bishop,' zegt hij, zijn politiepenning tonend aan de bewaker van de plaats delict. Hij wijst naar zijn collega. 'Brigadier Jamie Hoxton.'

Jamie laat zijn ID zien, en ze worden beiden onder het afzetlint door gelaten. Het is een ijskoude avond. Adam trekt zijn jas strakker om zich heen.

De twee mannen blijven staan om de plek in zich op te nemen. Er waait een harde wind over het braakliggende terrein. De brug waaronder ze staan domineert het uitzicht. Voor hen stroomt de zwarte rivier. Het is een bouwterrein, provisorisch afgesloten met houten platen en ijzeren kettingen. Op een scheef hangend bord is een Duitse herder met ontblote tanden te zien. Maar er is geen beveiliging. Niets wat werkt.

Adam kent het gebied goed. Het was bestemd als een terrein voor nieuwbouw, tot het geld opraaakte en de gemeenteraad inzag dat gentrificatie alleen werkt als de rijken daadwerkelijk investeren. Niemand wil hier wonen. Het uitzicht over het water is deprimerend; de enige boten die langsvaren zijn containerschepen die dieselwalmen uitspuwen. Dus ligt het terrein braak, zien afvaldumpers hun kans schoon en bivakkeren daklozen op de vuilnisbelt.

Ze krijgen persoonlijke beschermingsmiddelen aangereikt en hullen

zich in de witte overalls, handschoenen en mondkapjes. Ze lopen naar de schijnwerpers en de drukte, waarbij de loopplaten in de modder zakken. Hij hoeft het niet te vragen; hij weet wat ze daar gaan vinden. Alles wijst op een lijk.

Het terrein is omgeven door afval. Links ligt een oude koelkast op zijn kant; rechts een matras, onder de vlekken en doorweekt. De plek is bezaaid met allerlei andere troep: lege verfblikken, plastic afval, een oude voordeur. Het lijk ligt op zijn rug, flarden van kleding hangen er nog aan. Uit niets valt het geslacht op te maken. Er is niets achtergebleven om vast te stellen wie degene ooit was.

Het gezicht is half verdwenen, een en al bloederig vlees met spierwit bot. De donkere gaten van de oogkassen staren omhoog. Korsten rondom, smerig, nat. De ogen gingen er waarschijnlijk als eerste aan. Die waren gemakkelijk uit te pikken. De romp ligt helemaal open. Adam ziet ingewanden, ribben, organen. En het lijkt te bewegen, een krioelende hoop maden die zich tegoed doen aan het rottende vlees.

‘De dieren vonden het eerder dan wij,’ merkt Jamie op. Adam hoort geritsel in het puin. Hij richt zijn zaklamp erop, en gele oogjes staren van diverse kanten terug.

Hij huivert. Fucking ratten. ‘Wie heeft het gemeld?’

‘Een dakloze.’ Jamie wijst naar een morsig ogend groepje dat een eindje verderop staat. ‘Zei dat de stank niet te harden was en dat ze ervanaf wilden.’

‘Fijn dat ze hun prioriteiten op orde hebben,’ reageert Adam droog. ‘Al nieuws over de lijkschouwer?’

‘Daar wachten we op.’

Precies op dat moment horen ze tumult achter hen, en een man komt aanlopen. Adam zucht inwendig. Iedereen, maar alsjeblijft niet dokter Greg Ross.

Zelfs in volledige pd-uitrusting ziet Adam dat Ross hetzelfde denkt.

‘Heb je het lijk aangeraakt, inspecteur Bishop?’ vraagt de arts, zijn woorden druipend van afkeuring.

‘Natuurlijk niet.’ Het is niet Adams eerste zaak, niet zijn eerste lijk. ‘Wanneer weten we meer?’

Het antwoord van de lijkschouwer is kort en bondig. ‘Wanneer ik klaar ben.’

Hij slikt een weerwoord in, gebaart dan naar Jamie. Ze lopen weg om met hun sporenonderzoek te beginnen.

Zijn rechercheur tuurt uit over de puinhoop. ‘Geen beveiliging, geen bewakingscamera’s.’

‘Zeker weten?’ Adam wijst naar de camera, een zwart doosje vlak bij de plek waar Jamies auto geparkeerd staat. ‘Controleer het.’

Jamie knikt en stiefelt erheen; Adams aandacht wordt getrokken door iemand die zich een weg naar hem baant. Een jonge vrouw. In tegenstelling tot de rest van de lui hier loopt ze met veerkrachtige tred. Haar enthousiasme contrasteert met de lugubere omgeving. Nieuwsgierig loopt hij haar tegemoet, onder het afzetlint door duikend, waarna hij zijn capuchon en mondkapje afdoet, zijn handschoenen uittrekt.

Ze glimlacht geestdriftig wanneer hij naar haar toe loopt, blosjes op haar wangen. Hij heeft haar niet eerder gezien.

‘Rechercheur Ellie Quinn,’ zegt ze zodra hij tegenover haar staat. Ze steekt beleefd een hand uit, die Adam geamuseerd drukt. Haar palm is klam.

‘Wat kom je hier doen, rechercheur Ellie Quinn?’

‘Nieuw bij Zware Misdaad. Zou maandag beginnen, maar ik hoorde dat er iets was gebeurd. Dacht dat ik misschien kon helpen.’

Er staat Adam vaag iets bij van enkele weken geleden: Jamie die het over een nieuw teamlid had. ‘Waar kom je vandaan?’ vraagt hij.

‘Fraudeteam, baas. Maar ik wilde iets... spannenders.’

‘Nou, dat is gelukt.’ Hij glimlacht naar haar. Ze is tener, met een rossige bob, bleke huid en sproetjes op haar neus. Grote reeënogen, waardoor ze op een personage uit een Disneyfilm lijkt.

Als ze ergens niet op haar plaats lijkt, dan is het hier. In het holst van de nacht, met de wind die door haar haren waait, haar wangen babyroze kleurt. Een onschuldig jong hert, onaangetast door het spookbeeld van de pas overledene.

Hij hoort gescharrel achter zich en kijkt om naar de daklozen. De

meeste zijn afgetaaid, maar eentje is gebleven. Hij wil zijn kans om een getuige te zijn niet mislopen.

‘Meld je bij brigadier Hoxton,’ zegt hij tegen Quinn, gebarend naar het parkeerterrein, waar Jamie op onderzoek uit is. ‘Hij praat je wel bij. Als je me nu wilt excuseren?’

‘Ja, uiteraard,’ stemt ze haastig in, en Adam richt zijn aandacht op de omstanders.

De dakloze aarzelt wanneer hij Adam op hem af ziet komen. Adam loopt langzaam, vermijdt oogcontact. De man is zo schichtig als een nerveuze hond, gehuld in een lange smerige overjas, afgetrapte laarzen, een zwarte beanie tot vlak boven zijn ogen. Adam haalt zijn pakje sigaretten tevoorschijn, steekt er een in zijn mond en houdt het pakje dan op naar de man.

De man grist er een uit met smoezelige vingers, nog steeds half afgewend. Adam steekt zijn sigaret aan, geeft de aansteker dan door, zijn arm volledig gestrekt voordat de man hem aanpakt.

‘Was jij degene die ons belde?’ vraagt hij. Hij neemt een diepe hijs, blaast de rook de koude avondlucht in.

‘Ja.’ De man staat te turen naar het daklozenkampement van dozen en doorgezakte tentjes onder de brug. Zijn veilige plek. Hij geeft de aansteker terug en zuigt dan gretig aan de sigaret.

‘Adam,’ stelt hij zichzelf voor, met uitgestoken hand.

De man kijkt er argwanend naar, plant dan de sigaret tussen zijn lippen en beantwoordt het gebaar. Snel doet hij weer twee stappen achteruit.

‘Harry,’ zegt hij.

‘Wanneer ontdekte je het?’ vraagt Adam.

‘Een paar uur geleden pas. Jim zei het.’ De man knikt naar het onder de brug schuilende groepje. ‘Wil hem geen problemen bezorgen.’

‘Geen zorgen,’ reageert Adam, hoewel hij de namen in zijn geheugen prent. ‘Heeft hij iemand gezien? Zien jullie weleens iemand rondhangen?’

‘Neuh.’ Hij schuifelt verder weg van Adam.

‘Geen busjes? Vrachtwagens die afval dumpen.’

‘Soms.’

Hij valt stil, en Adam ziet dat hij iets achterhoudt. 'Alsjeblieft? Alles kan van belang zijn.'

Harry neemt nog een hijs, krijgt dan een hoestbui waarvan zijn hele lijf schokt. Wanneer hij uitgehoest is, kijkt hij Adam met scheve ogen aan.

'Is hij...?' begint hij. Hij kijkt naar beneden, schuifelt met zijn laars in de modder. 'Is hij dood? Moeten we... Een dokter...'

'Nee, maat. Hij is morsdood.'

'Maar...?' Hij wijst naar de stortplaats. 'Een dokter...'

'Sorry. Een dokter kan niets meer voor hem doen.'

De dakloze man schudt zijn hoofd, richt zijn blik weer op de grond.

'Nee. Ik heb niks gezien,' besluit hij.

Adam neemt zijn verlies. Al had hij iets nuttigs te melden, dan nog was de dakloze een waardeloze getuige. Een advocaat zou binnen luttele seconden gaten in zijn verhaal schieten.

De man gebaart naar de sigaret, inmiddels tot aan het filter opgebrand. 'Mag ik er nog een?'

Adam haalt het pakje tevoorschijn en geeft het hem samen met de aansteker. 'Alsjeblieft,' zegt hij, waarna hij in zijn zak graaft. Hij haalt het geld eruit dat hij bij zich heeft – een paar briefjes en munten – en overhandigt dat ook. 'Voor je hulp.'

De man grist het uit zijn handen, maakt zich dan uit de voeten met een zenuwachtige blik achterom.

Adam rookt zijn sigaret op wanneer Jamie op hem afkomt.

'Heeft hij iets gezien?' vraagt Jamie zodra hij naast hem staat.

'Niks. Het verbaast me dat ze het überhaupt gemeld hebben. Wat heb je met onze nieuwkomer gedaan?'

'Ellie Quinn? Haar met geüniformeerde agenten eropuit gestuurd voor een buurtonderzoek.' Jamies blik dwaalt terug naar de pd. 'Dat hoeft ze niet te zien,' besluit hij. 'Niet op haar eerste dag.'

Daar is Adam het stilzwijgend mee eens. Hij houdt van vers bloed in het team. Net als Ellie zijn ze erop gebrand om indruk te maken. Maar zij komt zo onschuldig over. In gedachten geeft hij haar drie maanden voordat ze een overplaatsing aanvraagt. Zes, maximaal.

Hij volgt Jamies blik naar het dode lichaam. De rotzooi werpt vorm-

loze schaduwen over de grond; instinctief heeft hij de neiging terug te deinzen, zelfs op deze afstand.

Nee, ze willen Ellie Quinn vandaag niet breken.

‘Heeft de camera wat opgeleverd?’ vraagt hij in plaats daarvan.

‘Nep,’ antwoordt Jamie. ‘En het is nog een slechte ook, ik zag het van de buitenkant al. Het is een perfecte dumpplek. Geen betrouwbare getuigen, geen huizen die erop uitkijken. Toegankelijk.’

Hij knikt, over het terrein turend. De schijnwerpers weerkaatsen in het gebroken glas, als spiegels naar de verwoesting in de modder. Forensisch onderzoekers nemen afdrucken van de paar waarneembare bandensporen met steenpoeder. De foto’s zijn al genomen. Hij draait zich om naar Jamie. ‘Hoe was je huwelijksreis trouwens?’

‘Heerlijk. Californische zon, witte zandstranden, blauwe hemel.’ Jamie zwijgt even, kijkend naar dokter Ross, die nu opstaat bij het lijk. ‘Wel even iets anders dan vanavond.’

Dokter Ross draait zich om en gebaart naar hen, een kort opgestoken lange arm. Ze lopen terug.

‘Man, tussen de dertig en veertig,’ zegt hij, meteen ter zake komend. ‘Misschien. Niet meer dan een paar dagen dood, hoewel ik meer kan vertellen wanneer ik hem in het mortuarium heb en de entomologie onder de loep neem. Aanzienlijke schade aan de zachte weefsels door vleeseters, hebben zich flink tegoed gedaan aan zijn gezicht en onderbuik.’

‘Verdacht sterfgeval?’ vraagt Jamie.

De arts lacht smalend. ‘Hij is hier niet op eigen houtje gekomen, brigadier Hoxton. Ik doe de autopsie morgen. Zorg dat jullie er om tien uur zijn.’ En hij loopt weg zonder nog een woord te zeggen.

‘Kort maar krachtig,’ moppert Jamie. Adam ademt diep in.

De forensisch onderzoekers verzamelen zich weer, camera’s leggen het tafereel vast voordat het lichaam wordt afgevoerd. Het is een ake- lige laatste rustplaats: wemelend van ratten en vossen, overgeleverd aan de elementen.

‘Geen moeite gedaan om het te begraven,’ merkt Adam op.

‘Misschien dacht de moordenaar dat hij zou worden verslonden en verspreid voordat iemand het lichaam vond,’ reageert Jamie.

‘Of misschien kon het hem niks schelen.’

Maar dan valt zijn oog ergens op. Hij had er eerder niet zo op gelet, maar met het flitsen van de camera's en het felle licht van de schijnwerpers valt het op te midden van de rotzooi en chaos. Gespoten op de zijkant van de afgedankte koelkast in groene verf, drie symbolen: XII.

Hij tuurt ernaar. Het lijkt niet op zijn plaats: kaarsrecht, op een op zijn kant gevallen koelkast. Pal boven het hoofd van het slachtoffer. Een teken.

‘Wat denk je daarvan?’ vraagt hij Jamie.

Maar hij wacht niet op een antwoord. Hij begint te lopen, het terrein afspeurend, zijn zaklamp heen en weer schijnend over de rotzooi. Hij hoort ratten wegschieten, geritsel in het afval. Jamie volgt in zijn voetspoor terwijl zijn ogen de rommel scannen.

‘Daar,’ zegt Jamie opeens. ‘Ga eens terug.’

Hij richt de zaklamp op de plek waar Jamie naar wijst. Verlicht door de straal zijn er nog drie tekens.

Langzaam laat hij de lichtbundel zakken naar het puin eronder. Het is bouwafval. Houten pallets, bakstenen, brokken cement. Maar de cijfers, die zijn hetzelfde. Groene verf. XIV.

‘O, shit,’ mompelt Jamie naast hem. ‘Je denkt toch niet...’

Adam draait zich om naar de pd, naar de FO'ers, de uniformen, de techneuten die druk aan het werk zijn.

‘Hé!’ roept hij. Hoofden draaien. Hij zwaait met zijn armen tot hij ieders aandacht heeft. ‘Hé!’

Op de pd valt het stil, alle ogen op hem gericht.

‘Hier.’ Hij wijst naar de met groene verf gespoten tekens. ‘Zet dit gebied af. Begin te graven. En alle anderen, kam het terrein uit. Check al het afval. Zoek naar meer van deze cijfers.’ Niemand verroert zich, iedereen staart.

‘Nu!’ schreeuwt hij, en mensen komen in actie. Hij draait zich om naar Jamie; zijn ogen staan verwilderd boven zijn mondkapje.

‘Nummer veertien,’ zegt hij. Dan wijst hij naar het eerste lijk. ‘En nummer twaalf.’

‘Je denkt toch niet...’ begint Jamie nogmaals.

‘Nou en of,’ antwoordt hij. ‘Er zijn er meer.’

Hoofdstuk 2

Het lichaam komt tevoorschijn. Een gestalte, volledig begraven onder bakstenen en gruis waar de ratten haar niet konden vinden. Gewikkeld in een deken. Babyblauwe ruit. De plaats-delictmanager roept Adam zodra het is opgegraven en slaat langzaam een punt open. Een gezicht wordt blootgelegd. Lang, zwart, krullend haar. Ogen dicht, gelaat intact.

‘Een heel verschil met de vorige,’ merkt de PDM op.

Adam heeft vaker met Maggie Clarke samengewerkt. Een doortastende dame, slim, uitermate georganiseerd. In een ander leven zou ze voorzitter zijn van een oudercommissie die fundraisers en dorpsfeesten organiseerde, maar nu stuurt ze haar schare FO'ers aan, bloed en modder in plaats van taartjes en hondenshows. Ze is in zekere zin bot, maar snel en nauwkeurig. Adam mag haar wel. Dat geldt niet voor iedereen.

‘Ze ziet er bijna vredig uit,’ reageert Adam.

Maggie tuurt naar het afval. ‘Als jij het zegt.’ Ze werpt hem een kort lachje toe, loopt dan weg, haar aandacht op iets anders gericht.

Het hondenteam arriveert. De zwart-witte spaniëls rennen in het wilde weg rond, ogenschijnlijk het spoor bijster.

‘Kunnen ze niets vinden?’ vraagt Jamie.

‘Dat is het niet,’ antwoordt de begeleider met een begrafenisgezicht. ‘Ze weten niet waar ze moeten beginnen.’

Er wordt nog een lichaam gevonden. Niet meer dan botten: verspreid liggende, uiteengereten ledematen. xvi erboven gespoten. Tegen de tijd dat de vierde wordt aangetroffen, is Adams baas ter plaatse aangekomen. Hoofdinspecteur Marsh staat buiten het afzetlint en wenkt hem met een lange vinger.

‘Is het een meervoudige?’ vraagt Marsh wanneer Adam onder het

lint door duikt. In het felle licht van de schijnwerpers lijken Marsh' wangen nog meer ingevallen dan anders, zijn bleke teint grauw. Met een knikje trekt Adam de capuchon van zijn hoofd, het mondkapje van zijn gezicht. 'En ik dacht nog wel dat die tijden voorbij waren,' verzucht Marsh.

Adam klopt op zijn zakken en vloekt wanneer hij beseft dat hij zijn sigaretten heeft weggegeven. Nu heeft hij spijt van dat gulle gebaar, aangezien het een lange nacht gaat worden. Naast hem haalt Marsh zijn eigen pakje tevoorschijn en biedt Adam er een aan.

'Dank,' mompelt Adam, sigaret tussen de lippen, vooroverbuigend zodra Marsh de aansteker laat opvlammen.

Zo staan de mannen een ogenblik in stilte, op het knisperen van brandende tabak en uitblazen van slierten rook na.

'Niet de zaterdagavond die ik voor ogen had,' merkt Adam op.

Marsh tikt as af in de modder naast hem. 'Als je je schuil wilt houden in je vrije tijd, moet je ergens anders heen gaan, Bishop. Je bent geen mysterieuze schim, je bent net zo voorspelbaar als wij allemaal. Waarom ga je daar eigenlijk heen?' Marsh neemt nog een trek. 'Je gaat de vrouw van je dromen echt niet vinden in een ordinair drankhol vol twintigers.'

'Dat is het niet.'

Marsh gnuift. 'Nou, dan niet. Goed zo, Bishop. Alles uit het leven halen.'

Dokter Ross komt terug. In het voorbijgaan knikt hij naar Marsh maar negeert Adam. 'Nog altijd overal vrienden aan het maken, zie ik,' besluit Marsh sarcastisch, waarna hij zijn peuk wegschiet en de lijkschouwer volgt.

Adam kijkt zijn baas na terwijl hij de sigaret tot op het filter oprookt. De twee oudere mannen zijn bijna niet te onderscheiden wanneer ze zich in hun pd-uitrusting hullen, Ross voor de tweede keer. Beiden zijn lang en slank, al weet Adam dat Marsh' figuur te wijten is aan een tekort aan voedsel en een overdaad aan nicotine en cafeïne, terwijl Ross het toonbeeld is van gezondheid, biologisch eten en sporten. In de verte kan Adam nog net Jamie onderscheiden, zijn brigadier een

langer silhouet dan de anderen, sinds twee weken gelukkig gesetteld met zijn vrouw. Adam herinnert zich hoe dat is: lekker de boel de boel laten. Gezellige avondjes op de bank met zelfbereide warme maaltijden en een grote Cadbury-chocoladereep.

Een brul van Jamie doet hem opschrikken uit zijn mijmeringen. Hij schiet zijn peuk weg van het afzetlint en gaat naar hem toe.

‘Dat maakt vijf,’ zegt hij. De begeleiders keren huiswaarts met de honden, die kwispelstaartend hun beloning in ontvangst nemen.

‘En we weten zeker dat dat alles is?’

‘Is het niet genoeg zo?’ antwoordt Jamie.

Adam knikt grimmig. Er worden nu verschillende werkterreinen ingericht; afzonderlijke pd’s voor elke lugubere ontdekking. Per stuk gemarkeerd door schijnwerpers en figuren, om kruisbesmetting te voorkomen. Vijf lichamen, in verschillende staat van ontbinding. Vijf mensen die ooit iemand waren, die liefhadden en liefgehad en verzorgd werden.

Desondanks heeft hij een naar voorgevoel. Een lichte huivering bij de uitdaging die hem te wachten staat. Hij heeft met meer moorden te maken gehad dan hij kan tellen. Uit de hand gelopen huiselijk geweld, kroeggevechten met dodelijke afloop, zelfs een tragische kindermoord. Maar nog nooit zoiets als dit.

Dit is ongekend.

Want boven alle lichamen staan die met dezelfde verf gespoten cijfers. Adam heeft geen lijkschouwer nodig om het uit te dokteren. Nummer zestien is bijna volledig vergaan, tot op het bot afgekloven door zich ongans etende ratten, sommige botten verdwenen, meegesleept naar een hol ergens om verder aan te knagen. Nummer twaalf – het vandaag ontdekte lichaam – nog in het beginstadium van ontbinding.

Adam weet het, Jamie weet het. Hoofdinspecteur Marsh weet het, anders zou hij hier niet zijn.

De moordenaar is aan het aftellen.

Dit is nog maar het begin.

Hoofdstuk 3

Voor het slapengaan doet ze steevast hetzelfde rondje. De deuren controleren – ketting op de voordeur, nachtslot op de achterdeur. Alle ramen dicht. De lichten uitdoen, een voor een, maar pas als ze de kamer uit is en al in het schijnsel van de volgende staat. Zorgen dat de plug-inledlampjes branden, geruststellend en fel.

Tegen de tijd dat ze in de slaapkamer komt, ligt Phil er meestal al in. Ze benijdt hem om de eenvoud van zijn leven. Vanavond ziet ze aan zijn ademhaling dat hij al bijna slaapt. Rustig, zorgeloos, regelmatig. Ze knipt het nachtlampje naast haar bed aan; het is voor kinderen maar zij heeft het nodig. Het verstrooit sterretjes op het plafond, dompelt de slaapkamer in een kalme blauwe gloed.

Ze doet het kamerlicht uit en kruipt naast haar vriend in bed. Hij rolt om en trekt haar tegen zich aan, zijn arm om haar middel, een been om het hare gestrengeld. Ze voelt zich geborgen.

Wanneer ze wakker wordt, weet ze meteen dat er iets mis is. Ze kan het donker voelen dat alles opslokt, diep en verstikkend. Ze opent haar ogen. Er is niets. Haar ademhaling versnelt. Het nachtlampje is uit; het is pikdonker in de kamer. Haar handen tasten opzij, op zoek naar Phil, maar ze voelt alleen koude lakens.

En in een flits is ze weer daar. Alleen, in het donker. Geluiden van buiten het raam: de schreeuw van een uil, het krijsen van een vos. Dan iets anders. Iets dierlijks, maar onmiskenbaar menselijk. Een gil, een hartenkreet. Pijn en angst.

Ze ligt als versteend in bed. Haar handen grijpen het dekbed; ze knippert, probeert haar ogen te dwingen iets te zien, wat dan ook, in

het donker. Eindelijk kan ze de kracht opbrengen om een hand uit te steken naar haar nachtkastje. Haar vingers komen in aanraking met het snoer van haar lampje, dan het plastic knopje, en ze drukt erop. Maar niets. Niéts. Ze begint te jammeren. Eerst ingehouden, dan steeds harder tot ze het uitgilt. Haar longen volzuigt, dan weer gilt.

Plotseling voelt ze een lichaam naast het hare. Sterke handen op haar armen. Een zaklamp die wordt aangeknipt en door de kamer zwaait.

‘Rom! Romilly,’ zegt de stem. ‘Ik ben er weer, sorry. De stroom is uitgevallen. Sorry.’

Ze grijpt haar vriend en het licht, haar redding, keert met hem terug. Hij slaat zijn armen om haar heen en houdt haar stevig vast.

‘Sorry,’ zegt Phil nogmaals. ‘Ik had je niet alleen moeten laten. Ik ging de zaklamp halen.’ Hij drukt haar dicht tegen zich aan, trekt het dekbed over hen heen, hen in een cocon wikkellend. ‘Zo beter?’ vraagt hij zachtjes, en ze nestelt zich tegen zijn borst, zijn t-shirt doorweekt van haar tranen.

Ze houdt de zaklamp in haar hand, de sterke lichtbundel die de slaapkamer verlicht. Haar slaapkamer. Niet toen, maar nu.

En langzaam, veel te langzaam, voelt ze de paniek wegebben. Ze is veilig. Ze zijn veilig, prent ze zichzelf in terwijl ze zachtjesaan wegzinkt in een onrustige, getroebleerde slaap.